

Сірим осіннім пейзажем села Пляшеви
Гуси білили, гуси летіли свійські.
Може, то вирвались із лугової трави
Душі загиблих Нечаїв козацького війська.

Тяжко летіли, кричали крізь серце моє.
Був коло голосу голос і брат коло брата.
Роде мій, родоньку, так ще багато нас є.
Можемо крилами хмарну облогу прорвати!

Вітер вчинявся, хрипів під важкими грудьми.
Над Богуновими гатями зойкали птахи...
Свійський народоньку, в небо себе підійми,
Кинувши в багнища череси з грішми і лахи!

Перелети понад бідами, перелети,
Перестогни, забілій серед чорного болю.
Крила здичавілі вже не давай відсікти!
Гуси ж летіли і чули під волами волю.

*Микола ТИМЧАК,
лауреат Республіканської премії в галузі
літератури і мистецтва
імені Миколи Островського, літературної
премії імені Валер'яна Поліщука,
просвітянської премії імені Грицька Чубая,
Міжнародної літературно-мистецької
премії імені Авеніра Коломийця.*